

PASİF DOĞRULUK

(Luther'in Galatyalılar Mektubu Yorumundan Alıntı)

Hristiyan'ın doğruluğu –Mesih'in doğruluğu- dünyanın en büyük doğruluğudur. Biz parmağımızı bile oynatmadan Tanrı bu doğruluğu bizim üzerimize koyuyor –*siyaset veya törensel değil; Tanrı'nın Yasası'na itaat etmemiz hakkında değil, ne kadar çok iş yaptığımıza ve çabalarımıza bağlı değil, yani "karşılıksız doğruluk" bize veriliyor.* Biz hiçbir iş yapmıyoruz, Tanrı'ya bir şey vermiyoruz, bizim için başka biri bu doğruluğu sağlıyor ve biz bunu sadece alıyoruz. Onun için "pasif doğruluk" diyoruz.

Mesih'i tanımayan biri için pasif-doğruluk bir gizemdir; bunu anlayamaz. Aslında imanlılar bile bazen tam olarak anlamıyorlar ve ayartılma zamanlarında bundan faydalanamıyorlar. Bundan dolayı tekrar tekrar kendimize öğretmemiz gerekir –*kendimize tekrarlamaamız gerekir.* Bu gerçeği anlamazsak ve pasif doğruluk yüreklerimizde olmazsa düşman bizi yenecektir –*depresyona düşeceğiz.* Pasif-doğruluk gibi başka bir esenlik veren bir şey yoktur.

Yasa'ya bakınca günahımızı görüyoruz. Hayatımızdaki kötülükler aklımıza geliyor; ruhsal durumumuz bizi yıpratıyor ve *"ne kadar kötüyüm; kötülük ve nefretle dolu bir hayatım var; Tanrım beni cezalandırma; bu durumu düzeltmek için çalışacağım; hayatımda doğruyu yapacağım"* diye düşünüyoruz. İnsan ne kadar kötü olduğunu şöyle gösteriyor: *"doğru şeyler YAPMALIYIM"* diye düşünüyor. Böylece insan kendi kötülüğünden dolayı, Mesih'in bizler için yaptığı doğruluğu göremez oluyor.

Kendi vicdanında sıkıntı olan biri için, ölüm ve çaresizlik anında bir şifa yoktur. Ancak tek bir çözüm var; Mesih'te karşılıksız olarak sunulan, lütufla günahların bağışlandığı Müjde'sini tutmak, buna sarılmak. Yani *"sadece lütufla günahların bağışlanması"* pasif doğruluğumuzdur. Bir kişi bunu doğru fark ederse esenliktedir. Böylece şunu söyleyebilir: *"doğruluğa sahip olmak için ihtiyacım olan şey, doğruluğu kazanmak için çalışmamaktır."* Doğru olmak için ne kadar çok çalışırsam çalışayım, gayretlerimin beni Tanrı'da doğru yapacağına güvenemem. O yüzden tüm çabalarımı ve işlerimi atıyorum; Tanrı'nın Yasası'nı tutabilmiş gibi yapmayı, kendi çabamla kendi doğruluğuma güvenmeyi bırakacağım. Bunun yerine pasif doğruluğu tutacağım. Pasif doğruluk, günahların bağışlanması ve merhamet ve lütuftan gelen doğruluktur. Kutsal Ruh ve Mesih'ten gelen doğruluğa güveniyorum.

Toprak kendi gücüyle yağmuru var etmiyor; basitçe Tanrı'nın bu lütfunu kabul edip emiyor. Pasif doğruluk bunun gibi bir şeydir: Tanrı'dan geliyor, bunu hak etmedik, bunu çalışmadan alıyoruz. Toprağın pasif olarak yağmura sahip olması gibi, biz de dünyasal çabalarımız aracılığı ile göksel (Tanrısal) bir doğruluğa sahip olacağımıza inanamayız. Böylece doğruluğu alma yolumuz, ancak bunu Mesih'in tam mükemmel doğruluk işleri kaydının bizim sayılmasıdır.

Kötü yaralanmış bir adam gördüm, Yasa'nın ağır yükü altındaydı, günahtan çok korkuyordu ve rahatlığa susamıştı. Bu adamın kendi gözündeki Yasa'yı ve doğruluk işlerini çıkartıp atması ve onun yerine Müjde ile gelen pasif doğruluğu kabul etmesi gerekir. Pasif doğruluk yasa olmaksızın Mesih'in doğruluğunu sunar. Mesih de böyle yaralanmış günahkarlar için gelmiştir. Eğer bir kişi bu pasif doğruluğu alırsa ölümden yaşama geçer. O zaman böyle birinin iyi bir ümidi vardır: artık yasa altında değil, lütuf ile kuşanmıştır.

O halde biz hiçbir şey yapmıyor muyuz; bu doğruluğa sahip olmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yok mu? Hayır, hiç bir şey yok –yapabileceğin bir şey yok. Çünkü bu doğruluk mükemmeldir. Hiçbir şey yapmıyoruz; sadece Baba'ya yükselmiş Mesih'e iman ediyoruz. Mesih şimdi Tanrı'nın sağındadır. Mesih Tanrı'nın varlığının karşısında bir yargıç olarak oturmuyor; bunun yerine bize bilgelik, doğruluk, kutsallık ve kurtuluş veriyor (1.Korintliler 1:30). Mesih bizim başkâhinimiz olarak bizim için yakarıyla aracılık ediyor ve üzerimizde lütufla egemenlik sürüyor.

Eğer korkumuz varsa ve vicdanımız bizi suçlarsa, bu demektir ki “*pasif doğruluk*” ondan uzaktır –bu doğruluk ondan saklanmıştır. Yani Tanrı’nın lütfu kişiye uzaktadır ve bu kişi Mesih’i net bir şekilde göremez. Biz Mesih’i gerçekten görünce tam ve mükemmel sevincimiz olacak. Ve aklımızda esenlik olarak şunu düşüneceğiz: “*Yasa’ya göre günahkar olduğuma rağmen, Yasa tarafından mahkum edilmeme rağmen ümitsiz değilim. Ölmeyeceğim; çünkü Mesih yaşıyor (Eyüp 19:25-27). Mesih doğruluğum ve sonsuz yaşamımdır.*”

Beden suçlanmış, ayartılmış ve derin kederin dibine batmış; beden Yasa’dan gelen “*doğruluk işleriyle – dışsal doğrulukla*” yaralanmış. Ancak canımız pasif gelen Hristiyan doğruluğu ile sevinci tadabilir.

Bunun için Pavlus bu yüce Hristiyan doğruluğu hakkında öğretmek istiyor, teselli etmek istiyor ve uyanık tutmak istiyor. Eğer aklanma gerçeğini unutursak, tüm Hristiyan gerçeğini unuturuz. Pasif doğruluk ve işlere bağlı doğruluk arasında orta bir yol yoktur. Pasif doğruluğa bakmayınca gözlerimizi kendi iyi işlerimizin doğruluğuna çeviriyoruz. Diğer bir şekilde söylemek gerekirse, eğer bir doğruluk Mesih’ten değilse, kişinin kendi işine bağlı olan bir doğruluk olur.

Bizler tekrar ederek pasif doğruluğu vaaz etmeliyiz ki, hiçbir Hristiyan bunu işlere bağlı doğrulukla karıştırmayın. Aksi takdirde Tanrı’nın gerçeğini doğru bir şekilde anlayamayız. Kiliseyi sadece bu gerçek bina edecektir.

Özellikle öğretmenleri, danışmanları ve herkesi bu pasif doğruluk gerçeği üzerinde çalışmak, okumak, derin düşünmek ve dua etmek için tembihliyorum. O zaman sizler ya da başkaları ayartıldığınızda, öğretebilir ve teselli edebilirsiniz. Böylece işlerin doğruluğundan insanları pasif doğruluğa getirebilirsiniz. O zaman insanları Musa’dan (Yasa’dan) Mesih’e getirebilirsin. Bizler kendimizi suçlu hissettiğimizde şeytan Yasa ile bizleri korkutmayı seviyor; günahlarımız için, kötü geçmişimiz için, Tanrı’nın yargı ve gazabı için, sonsuz ölüm için bizi suçluyor. Şeytan bizi umutsuzluğa düşürerek Mesih’ten ayırmaya çalışıyor. Şeytan bizleri Mesih’in verdiği emirlerini kullanarak suçlamayı seviyor; bu emirleri yerine getirememenin yargısını göstererek bizi suçluyor. Eğer işlere bağlı doğruluk ve pasif doğruluk arasındaki farkı görmezsek, eğer Baba’nın sağında bizler için aracılık eden Mesih’i tutmazsak, o zaman lütf altında değil Yasa altındayız. O zaman Mesih Kurtarıcı yerine *yasa-verici* gibi olur. O zaman hiçbir kurtuluş yok; sadece çaresizlik ve sonsuz ölüm olacak.

O halde Yasa’ya dikkatli bakmak lazım; Lütf altında olduğumuzu unutursak Yasa tek başına vicdanımız üzerinde egemenlik sürecek; ve günahlar için bizi suçlayacak, Mesih’teki iman aracılığı ile gelen sevinci götürecek, beni çaresizliğe düşürecek, tüm ümidi benden alacak ve yok olacağım. Ancak Yasa’nın amacı bu değil; vicdanımız üzerinde lütf egemenlik sürmelidir.

Pasif doğruluk yüreğimde egemenlik sürünce, yağmuru kabul eden toprak gibi –*verimli toprak*- olurum. Ve ancak o zaman, nasıl fırsat olursa ve her ne zaman fırsat olursa iyi işler yapacağım. Ve ancak o zaman Mesih’e olan imanımınla sevinçli bir şekilde, memnuniyetle ve doğru bir şekilde işler yapacağım. Pasif doğruluğu tanıyan biri, bu yaşamdaki bütün ağır yükler ve tehlikeler karşısında sevgiyle dayanabilir. Çünkü her şey Tanrı’nın bilgisi dahilinde olup O’nun hükmedişi altında olduğundan, bunu yapabilir ve Tanrı’nın hoşnutluğunu kazanır.